

HỒI THỨ MƯỜI BỐN SỰ CỐ Ở THỤ HOÀNG

Đầu một đoàn nữ nhân sắc nước hương trời trên một đoạn hành trình dài quá là kỳ quái, nhất là người dẫn đầu lại là một nam nhân trẻ tuổi như Tiểu Phi Thố do đó hầu như chàng đẩy hết trách nhiệm cho Dạ Xoa quý đại tỷ nương. Hiện tại Tiểu Phi Thố đã đổi tên toàn bộ cho hai mươi tám cô nương, không phân biệt Dạ Xoa hay Nga quý nữa, cứ theo tuổi tác mà xưng hô ty muội. Các cô nương này nhập quỹ động từ nhỏ chẳng ai biết họ tên mình là gì, Tiểu Phi Thố bèn đặt là Chiêu Dương mỹ nữ, chữ Chiêu Dương mang ý nghĩa là trở về Dương Bích Sơn Trang, lại là tên của một cung trong cấm thành rất hợp với các cô nương này.

Đó là ý nghĩa ngầm, Chiêu Dương còn một nghĩa là ánh sáng mặt trời nữa, không phù hợp với nữ nhân nhưng Tiểu Phi Thố cũng lờ đi. Mấy ngày đầu họ một hai xưng hô chàng là công tử ngựa ngáy và khó chịu vô cùng, sau lại đổi là Âu Trường thiếu hiệp cũng không ổn vì chàng có “hiệp” bao giờ đâu?!... Tiểu Phi Thố đành phải chấp nhận xưng hô Âu Trường đại ca, có vẻ hơi thân mật nhưng để nghe một chút, Đúng ra họ có đủ tiền bạc để mua sắm ngựa cưỡi nhưng gần ba chục người phi ngựa chẳng khác gì đoàn quân hành trận nên Tiểu Phi Thố để họ thông thả đi bộ dù sao hẹn ước ở Trường An với Viên Viên cũng chưa gấp rút cho lắm.

Một ngày kia cả đoàn đi tới phạm vi ngoại thành Thụ Hoàng, nơi đây là đất văn vật, dân cư đông đúc nên Tiểu Phi Thố cho toàn bộ Chiêu Dương mỹ nữ hạ trại nơi một cánh rừng thưa xa nội thành gần mười dặm, một mình chẳng đi vào thành uống rượu và nghe ngóng tin tức những ngày đã qua. Võ lâm giang hồ chưa có biến chuyển gì trọng đại nên Tiểu Phi Thố yên tâm trở về nơi hạ trại ở ngoại thành. Từ đằng xa Tiểu Phi Thố đã nghe âm thanh nữ nhân quát tháo loạn xạ nên kinh hãi đề khí chạy như bay tới liền. Chiêu Dương đại tỷ (trước kia là Dạ Xoa quý đại tỷ nương) mừng rỡ chạy lại ngay, vừa thở vừa nói:

- Đại ca ca đã về thật may mắn vô cùng.

Tiểu Phi Thố nhìn quanh một vòng hiện tại toàn bộ Chiêu Dương mỹ nữ bao bọc thật chặt chẽ một cỗ xe vào giữa. Cỗ xe này không có gì đặc sắc, chỉ là phương tiện đi lại của người dân bình thường mà thôi nhưng bốn bề đều có phủ và màu đỏ kín mít. Từ khi rời Âm Sơn Tiểu Phi Thố đã bắt đoàn Chiêu Dương mỹ nữ vất bỏ hết các loại vũ khí kỳ quái cho nên hiện tại bây giờ chỉ có vài cô nương cầm trủy thủ, còn lại đều tay không. Tiểu Phi Thố

liếc mắt thấy hai cô nương đã bị chấn thương ngồi dựa gốc cây phía ngoài thi kinh hãi hỏi luôn:

- Sao lại có sự cố này? Dịch nhân là ai mà lợi hại thế?

Chiêu Dương đại tỷ lắc đầu, có vẻ bối rối trả lời:

- Tiểu muội muội cũng như các muội muội khác không biết là ai nhưng việc này đại ca không nên trách cứ vì một phần là do lão già kia gây chuyện trước đây.

Tiểu Phi Thố biết mấy cô nương này kinh nghiệm và kiến văn giang hồ chẳng có mấy may nên xua tay ngăn cản đừng nói nữa, chàng chậm rãi bước tới gần cỗ xe, trầm giọng nói:

- Tại hạ là Âu Trường Quân cùng với Chiêu Dương mỹ nữ, không có ý gây chuyện giao tranh, chắc hẳn là do hiểu lầm mà ra thôi! Các hạ có thể rời khỏi xe để chúng ta nói chuyện đúng sai được không?

Cỗ xe hoàn toàn im lặng nhưng Tiểu Phi Thố nhãn quang rất sắc bén nhận thấy hình như có rung động một cái rồi thôi. Tiểu Phi Thố chờ đợi một lát lại lên tiếng tiếp tục:

- Có lẽ các hạ là cao nhân tiền bối không tiện ra mắt chứ gì? Nếu vậy chúng ta bỏ qua chuyện này đi, các hạ cũng chẳng nên chấp nhất tiếp tục hành trình đi, ngày sau sẽ có dịp tái ngộ.

Chiêu Dương đại tỷ thốt nhiên đi tới ghé tai Tiểu Phi Thố nói thật nhanh:

- Thật ra bọn tiểu muội đâu có muốn giao tranh đánh đập làm gì nhưng trong xe có một cô nương, hình như bị lão này bắt giữ thì phải, đại ca ca nên hỏi cho rõ đã.

Tiểu Phi Thố giật mình, chàng vội vàng lên tiếng:

- Các hạ khoan đi vội đã! Tại hạ vừa được biết trong việc này có điểm rắc rối, nếu các hạ nề mặt thì hãy dùng truyền âm nhập mật nói riêng với ta cũng được.

Thuyết lý như vậy kể ra Tiểu Phi Thố đã nhún nhường và lịch sự lắm rồi, ngờ đâu người trong cỗ xe vẫn im lặng như tờ. Tiểu Phi Thố đã hơi tức giận, chàng gần giọng lớn tiếng nói tiếp:

- Người không ra mặt, không lên tiếng tất nhiên có điều không thẳng thắn, nếu các hạ cứ giữ thái độ này tại hạ rất tiếc phải dùng tới chữ võ để nói chuyện vậy.

Lần này quả nhiên có hồi âm, trong xe phát ra một âm thanh khàn khàn giống như đang bị bệnh hay bị bịt mũi vậy.

- Tiểu tử hãy ra lệnh mở đường đi, người chưa xứng dùng chữ võ với ta đâu!

Hiện tại Tiểu Phi Thố đã đạt tới mức thượng thừa về nội công chàng lắng tai, tập trung tâm trí để nghe thi quả thật trong xe có hai âm thanh hô hấp, một âm thanh nhẹ như hơi thở của người đang say ngủ vậy. Chàng nghe giọng điệu nhân vật trong xe có vẻ kiêu ngạo thì tức giận cười khẩy:

- Tại hạ có lẽ chưa xứng đáng thật nhưng không rút đầu rút cổ giống loài rùa đầu.

Nhân vật trong xe lập tức “hùm” một tiếng trầm giọng quát mắng:

- Tiểu tử càng ngày càng hỗn xược, được rồi canh ba đêm nay người đến đền Vị Ương phía tây Thụ Hoàng nói chuyện bằng chân tay một chuyến, người có dám không?

Tiểu Phi Thố nghe câu “càng ngày càng hỗn xược” thì có cảm giác rất kỳ lạ và kinh ngạc, chàng lạnh lùng trả lời:

- Cần gì canh ba, nơi đây cũng tốt và tiện lợi chán rồi, các hạ không phải loài rùa thì bò ra đi.

Đột nhiên trong xe hú lên ruột tiếng cực kỳ tức giận rồi tấm vải che lay động phần phật một thân ảnh chớp nhoáng vọt ra nhanh không thể tưởng được. Nhân vật này hạ thân trước mắt Tiểu Phi Thố cười lạnh lùng:

- Bản thân đang có chút công việc gấp cho nên mới tha mạng cho người vậy mà người không biết thân biết phận cứ chửi rủa hoài thì bản thân chịu sao nổi phải đánh chết người ngay mới được!...

Tiểu Phi Thố vừa thấy diện mạo thì giật mình kinh ngạc chứ không hề sợ hãi, chàng cười nhạt nói:

Tưởng còn đồ đạo tặc nào hóa ra Bạch Phát hỏa thần nổi tiếng giang hồ võ lâm đây mà.

Bạch Phát Hỏa Thần cũng giật mình hỏi lại:

- ủa! Người cũng biết ta ư?

Lão ta làm sao biết được hai lần Tiểu Phi Thố và Viên Viên đã ẩn núp theo dõi lão giao đấu với Âm Sát ma quân và Phương minh chủ? Tiểu Phi Thố cười rồi hỏi móc.

- Thế ra lão cũng biết ta ư?

Bạch Phát Hỏa Thần sầm mặt xuống, lão ta do dự một hồi mới trầm giọng trả lời:

- Ta biết người khi còn mười hai tuổi nữa kìa, hà, nếu khi này người không xưng họ thì làm sao ta biết được dòng họ Âu Trường mà trừ diệt tận gốc ngọn.

Tiểu Phi Thố đã vô tình gặp thù nhân thì cười rùng rợn một hồi, chân lực hùng mạnh đến mức Bạch Phát Hoả Thần phải hoảng sợ tự nghĩ: “Ta nghe nói tiểu tử này học võ rất tầm thường, ngờ đâu sự đồn đại sai lạc mất rồi!”.

Tiểu phi Thố cười xong mới trầm giọng nói:

- Trong ba tên tập kích Hàn Thương tiêu cục thì chỉ còn lại mình ngươi mà thôi, đúng là Hoàng Thiên đưa đẩy ngươi vào chỗ đền tội ác rồi đây.

Bạch Phát Hoả Thần sau vài giây phút hoảng sợ đã lấy lại tinh thần cùng với sự kiêu ngạo của mình, lão ta lạnh nhạt hỏi:

- Ta đền tội hay họ Âu Trường tuyệt diệt ngày hôm nay?

Tiểu Phi Thố từ từ đưa tay lên ngực, chàng chẳng cần đôi co gì nữa sửa soạn ra tay và nói thêm:

- Lão già ma thần tàn ác kia, ngươi sám hối đi là vừa chỉ trong phút chốc là ngươi sẽ gặp mặt Âm Sát ma quân và Hắc Phiến lão quỷ ngay lập tức.

Lần này Bạch Phát hỏa thần mới nghe rõ, lão ta giật mình hỏi:

- ủa ? Tiểu tử nói sao? Hắc Phiến lão quỷ cũng chết dưới tay ngươi rồi ư ?

Tiểu Phi Thố lắc đầu trả lời:

- Hắc Phiến lão quỷ may mắn không chết dưới tay ta nhưng chết dưới tay Kim Khuyết Đế Quân thì còn đau đớn hơn gấp ngàn lần nữa đấy!

Bạch Phát hỏa thần đột nhiên trợn mắt lên có vẻ hoảng sợ thật sự, lão ta lâm bầm nhỏ nhỏ:

- Kim Khuyết Đế Quân nguy hiểm tới nơi rồi!

Tiểu Phi Thố gạt đầu đỡ lời liền:

- Kẻ gây tội ác không thể chết dưới tay người báo thì cũng bị đồng bọn tàn sát lẫn nhau là sự thường tình, ta chỉ tiếc cho lão là nhân vật có danh vọng mà mù quáng đến mức làm tay sai cho Kim Khuyết Đế Quân mà thôi!

Bạch Phát Hoả Thần thấy Tiểu Phi Thố đã biết toàn bộ sự thật liền cười nhạt nói toạc ra luôn:

- Hai tên kia đã chết rồi, ta cũng chẳng cần dấu diếm gì nữa, Kim Khuyết Đế Quân lợi dụng sai khiến Hắc Phiến lão quỷ, Lão quỷ này lại mưu mô xảo trá dẫn dụ ta và Âm Sát ma quân... hì hì... thật ra chẳng biết ai lợi dụng ai, ta cũng như mấy tên kia tìm ra được “Thanh hoa bí lục” đều có cách chuồn mất tăm, đại gì để cho ai hưởng thụ?!

Tiểu Phi Thố tức giận vô cùng, chàng hỏi luôn:

- Như vậy lão chỉ vì “Thanh hoa bí lục” mà tàn sát gia đình ta chứ thật sự không có thù oán gì phải không?

Bạch Phát hỏa thần sầm mặt trả lời:

- Âu Trường Sanh có trong tay “Thanh hoa bí lục” mà không sử dụng thì chẳng khác gì là kẻ thù của toàn thể võ lâm giang hồ rồi đó, không phải ta thì cũng đến lượt kẻ khác ra tay mà thôi, người có hiểu đạo lý đó không ?

Tiêu Phi Thố muốn minh bạch rõ ràng hơn nên hỏi thêm:

- Cứ cho là như vậy đi, chính gia gia ta cũng không biết có “Thanh hoa bí lục” trong tay, tại sao người và mấy tên kia lại biết được?

Bạch Phát hỏa thần ngần ngừ một hồi mới nói:

- Thực sự ta và Âm Sát ma quân có biết gì đâu, chẳng qua là do ở lời nói của Hắc Phiến lão quỷ, lão này lại nghe ở Kim Khuyết Đế Quân và ở một nhân vật khác ở Tây Vực nào đó mà thôi.

Tiểu Phi Thố tức giận đến nỗi run rẩy cả người:

- Chỉ nghe qua nghe lại chưa minh bạch mà người đã tán tận lương tâm ra tay tàn sát gia đình họ Âu Trường được rồi sao?

Bạch Phát Hỏa Thần vô tình đổ dầu vào lửa, lão ta cười nhạt trả lời:

- Một khi bản hỏa thần đã muốn “Thanh hoa bí lục” thì mười họ Âu Trường ta cũng ra tay luôn, cái gì mà gọi là “Tán tận lương tâm”, tức cười thật !

Tiểu Phi Thố thấy Bạch Phát hỏa thần tàn nhẫn lại vô sỉ cùng cực nên không sao còn chịu đựng được nữa, chàng đưa cả hai tay án ngữ trước ngực rồi từ từ bước tới nói lạnh lùng:

- Bạch Phát Hỏa Thần, nếu muốn thấy “Thanh hoa bí lục” thì ta cho người ném thử ngay bây giờ đây!

Bạch Phát hỏa thần cũng đưa song chưởng lên nhưng lão ta có vẻ ngạc nhiên, trợn mắt hỏi thêm:

- Nghe nói tiểu tử bại liệt một tay cơ mà, người lại dùng cái thuật ma quái gì đó gọi là “Tàn chi tuyệt thủ” đánh chết Âm Sát ma quân chứ đâu có phải là “Thanh hoa bí lục”?

Tiểu Phi Thố vẫn từ bước nhích tới, chàng trả lời vẫn lạnh lùng như trước, chứng tỏ đã quyết tâm trừ diệt kẻ thù cho rồi:

- Trước kia một tay là “Tàn chi tuyệt chưởng”, hiện tại chưởng thế này không còn tồn tại nữa mà thay bằng “Thanh hoa tuyệt chưởng” đấy!

Chân lực “Thông huyền như lai thần công” đã vận vào hai tay đầy đủ, Tiểu Phi Thố dùng sáu thành đánh ra thử nghiệm trước, trong khi đó Bạch Phát hoả thần sử dụng đến chín thành “Ngân hoả thần chưởng”. “Bùng” ánh lửa và âm thanh rục róc vang rền như tiếng sấm nhưng chỉ trong chớp mắt đã tan biến liền, dư lực toả ra chung quanh cũng không nhiều lắm khiến cho mấy chục có nương Chiêu Dương Mỹ Nữ đều ngạc nhiên vô cùng. Phàm khi hai tay đại cao thủ chạm chưởng với nhau nếu không có cát bay đá chạy thì cũng sấm nổ rền trời chứ đâu có ôn hoà và nhanh chóng như thế này?

Âm thanh và ánh chớp vừa tắt thì hiện trường đã rõ ràng tình thế, Tiểu Phi Thố ung dung mỉm cười hai mắt long lanh khoai trá không ngờ “Thông huyền như lai thần công” lại thâm ảo đến như vậy! Trang khi đó Bạch Phát hoả thần cứ phải lùi mãi hai chân loạng choạng chỉ chực ngã dúm xuống đất, mãi sau nhờ dựa lưng vào cổ xe, lão ta mới dừng lại được. Bạch Phát hoả thần “ọc” một tiếng lớn, máu tươi từ trong lòng phun ra như vòi nước, toàn bộ da thịt râu tóc màu trắng đều lỗ chỗ vết máu đỏ bầm, trông vào hết sức ghê rợn. Nội thương của Bạch Phát Hoả Thần đương nhiên rất trầm trọng nhưng nhìn kỹ quần áo của hắn thì mới hiểu rõ sự thâm ảo của “Thông huyền như lai thần công”, toàn bộ có đến hàng ngàn cái lỗ nhỏ li ti bị cháy thủng đen xì lại. Thì ra bao nhiêu công lực “Ngân hoả” đã bị thần công của Tiểu Phi Thố hoá giải một phần, còn lại đều hất ngược trở về chủ nhân. Bạch Phát Hoả Thần bấy giờ mới thực sự tin tưởng đó là “Thanh hoa bí lục”, hắn thề thào:

- Rốt cuộc họ Âu Trường vẫn giữ được nó trong tay.

Tiểu Phi Thố lắc đầu trả lời rất nghiêm nghị:

- Chẳng phải họ Âu Trường giữ được “Thanh hoa bí lục”, người có nằm mơ cũng không sao hiểu nổi tại sao ta lại đoạt được nó ở trong tay Tần Nhĩ Hùng võ sĩ đầu.

Bạch Phát Hoả Thần bất chợt kêu lên cực kỳ ngạc nhiên:

- Không phải, tiểu tử lừa gạt ta làm chi, cuốn sách mà Tần Nhĩ Hùng đoạt được trong tay Tư Mã Công chỉ là bản kinh tầm thường mà thôi.

Tiểu Phi Thố thấy sự việc dẫn dắt tới cả Tư Mã Công, thân phụ của Tư Mã Viên Viên liền dừng tay hỏi lão ta:

- Hai sự việc cách nhau gần năm năm, tuyệt nhiên không có thể dính líu tới một cách kỳ lạ như thế được.

Bạch Phát hoả thần gượng đứng thẳng dậy, lão ta trợn mắt nhìn Tiểu Phi Thố có vẻ rất oán giận, xong rồi mới nói:

- Bởi vì nó không dính líu tới nhau cho nên ta mới nói người lường gạt thô thiển vô cùng, thật sự họ Âu Trường đã dấu “Thanh hoa bí lục” ở nơi nào rất bí mật phải không? Tiểu Phi Thố biết nếu kéo dài thời gian thì Bạch Phát Hoả Thần có cơ hội phục hồi chân lực nhưng việc tìm ra manh mối quan trọng hơn, lão ta chết đi rồi biết ai mà dò hỏi được nữa? Do vậy chàng mới trầm giọng nói:

- Trước sau cũng phải có một lần minh bạch lão kể sơ lược lại việc tập kích Hàn Thương tiêu cục xem có đúng không nào.

Bạch Phát hỏa thần trợn mắt lên hình như nghi ngờ Tiểu Phi Thố đang âm mưu chuyện gì đó cho nên mới hỏi han loanh quanh như vậy, rốt cuộc lão ta nghĩ chẳng ra, chực lười một cái bắt đầu nói:

- Ta và Âm Sát ma quân được Hắc Phiến lão Quỷ triệu ra cùng liên thủ tìm kiếm pho “Thanh hoa bí lục”, việc tập kích Hàn Thương tiêu cục chẳng có gì khác lạ mà phải kể. Chỉ có điều bọn ta lấy được cuốn sách kinh duy nhất để trên bàn thờ nhà người thật uổng công, nghiên cứu đi nghiên cứu lại cả mấy tháng trời hoàn toàn vô ích, thậm chí vì nó còn xảy ra đánh nhau, cãi nhau nữa đấy! Về sau bọn ta tức quá vất cuốn kinh sách đó ở Hải Vân khách điểm luôn rồi chia tay nhau ai về chỗ nấy. Đột nhiên gần năm năm sau tên Tây Vực võ sĩ là Tần Nhĩ Hùng đơn thân độc mã vào Trung Nguyên, hấn dụ dỗ, dọa nạt Hắc Phiến lão quỷ đủ điều, sau cùng Hắc Phiến lão quỷ phải dắt hấn tới Hải Vân khách điểm tìm lại pho kinh. Lúc đó âm sát ma quân không biết chứ ta đời nào bỏ qua được chi tiết này, ta ngấm ngấm theo dõi hai tên này cho nên mới biết toàn bộ sự việc đấy chứ.

Bạch Phát Hoả Thần dừng lại ho khục khặc một hồi, tiếp theo lại hỏn hển thở dốc vì quá mệt mỏi, lão ta liếc thấy Tiểu Phi Thố trầm ngâm mãi suy nghĩ câu chuyện vừa kể liền len lén nhích gần tới giữa cỗ xe. Tiểu Phi Thố bỗng chột lên tiếng:

- Lão nói cũng có lý đấy nhưng tại sao lão ngưng nửa chừng, tên Tần Nhĩ Hùng tới Hải Vân khách điểm có tìm ra được bộ kinh sách kia không?

Bạch Phát Hoả Thần giả vờ ho thêm mấy tiếng, che dấu bàn tay ra sau lưng rồi mới thở dài kể tiếp:

- Cái số Tư Mã Công tận tuyệt cho nên trời xui đất khiến, bộ kinh sách đó đã được hấn tìm ra trước mấy ngày rồi. Tần Nhĩ Hùng dò la Trương chủ khách điểm thì lão ta nói thật là đã bán nó cho một vị khách ở Hào Dương tới với giá cắt cổ mấy chục lượng vàng. Hà, lúc đó Lão nhớ Tần Nhĩ Hùng tức giận vô cùng hấn tát cho lão Trương một cái thật đau và còn than thở:

- Trời ơi, cuốn sách kinh đó đáng giá liền thành mà lão ngu ngốc bán có mấy chục lượng vàng!

Lão chủ khách điểm họ Trương vừa ôm má vừa khóc nói rằng: “Đã năm năm nay lão ta bỏ cuốn sách kinh đó ở trên bàn thờ có ma nào sờ tới đâu nay tự nhiên có người đến hỏi han đòi mua thì ưng thuận ngay lập tức”. Chẳng biết tại sao Tư Mã Công lại tìm đúng ngay Hải Vân khách điểm tài ba như vậy. Tần Nhĩ Hùng bèn rủ rê Hắc Phiến lão quỷ đuổi theo, ta vẫn âm thầm đi theo, nửa đường tình cờ gặp Âm Sát ma quân nên cùng đi chung luôn. Bọn ta bốn người hai trước hai sau đuổi theo Tư Mã Công đến Chung Nam Sơn thì bất kịp, sau đó xảy ra việc gì thì người biết rồi.

Tiểu Phi Thố trợn mắt lên nói:

- Thi ra có cả lão nhúng tay vào vụ Tư Mã Công nữa, trước kia Âm Sát ma quân đã có nói mà ta chưa tin được mấy.

Bạch Phát hỏa thần lắc đầu cải chính liền:

- Tên âm sát ma quân tính đồ tội lên đầu ta, lừa người và Dương Bích Sơn trang đấy, thật ra ta và hắc tọa thủ bàng quang đứng xem chứ hoàn toàn không ra tay, chính Hắc Phiến lão quỷ và Tần Nhĩ Hùng là chân chính thủ phạm hạ sát Tư Mã Công cho nên vết thương mới ghê gớm như vậy chứ!

Tiểu Phi Thố gật đầu công nhận Bạch Phát hỏa thần nói đúng lý, chàng lại hỏi thêm:

- Cuốn kinh sách đó các người đã vất đi rồi, sao còn nhẫn tâm giết người đoạt lại làm chi vậy?

Bạch Phát hỏa thần gãi đầu gãi tai trả lời:

- Chính ta và Âm Sát ma quân, Hắc Phiến lão Quỷ cũng thắc mắc như người, chẳng biết Tần Nhĩ Hùng tranh đoạt nó để làm gì.

Tiểu Phi Thố sắp xếp các sự việc lại, chàng vỡ lẽ ra đúng là trời Phật khéo léo vô cùng, cũng là một cuốn kinh sách mà trải qua bao nhiêu ác ma chẳng tên nào khám phá ra được hết, rốt cuộc tên thì chết người thì bị truy đuổi như Tần Nhĩ Hùng, vật báu vẫn hoàn lại họ Âu Trường như thường. Chàng lắc đầu:

- Chỉ nội việc lão giết hại song thân thì Âu Trường Quân ta đây cũng không thể châm chế được chút nào. Lão chết rất đáng tội lỗi rồi đừng có oán trách gì nữa.

Tiểu Phi Thố nói xong lập tức ra chưởng liền, chàng quyết một đòn sẽ kết liễu đời Bạch Phát hỏa thần mau chóng, lao không phải đau đớn kéo dài thì cũng phúc đức lắm rồi. Ngờ đâu chưởng lực của Tiểu Phi Thố vừa xuất phát thì hỏa thần thò tay vào trong xe

kéo mạnh một cái, dùng ngay thân hình một nữ nhân che đỡ trước mặt liền, lão ta cười lớn rồi nói:

- Tiểu tử cho rằng Bạch Phát Hỏa Thần dễ chết lắm sao, hà hà, ta đã có hữu dũng vô mưu như Âm Sát ma quân!

Tiểu Phi Thố kinh hãi không làm sao thu hồi chưởng lực về kịp, chàng cấp tốc dùng tả chưởng đẩy hữu chưởng chéo đi một chút. Sau tiếng “Ầm” chát chúa là tiếng ngựa hí thảm thiết, chưởng lực của Tiểu Phi Thố đánh vỡ nát phần đầu cổ xe ra làm mấy chục mảnh, cả con ngựa cũng bị oan mạng lây, Tiểu Phi Thố vòng tay thu hồi chưởng lực về rồi quát lớn:

- Lão tặc làm gì thế?

Bạch Phát hỏa thần vẫn cười ha hả rất khoái trá:

- Người đánh chết nữ nhân này cho ta thử xem nào!

Tiểu Phi Thố trợn mắt nhìn lên, cực kỳ kinh hãi la lớn:

-Phương Tiểu Nga, trời ơi, Phương cô nương !

Bạch Phát hỏa thần tiếp tục cười hoài, lão ta khen ngợi Tiểu Phi Thố:

- Hay thật, sao người nhận biết ra đây là ái nữ càn vàng lá ngọc của Phương minh chủ mau lẹ vậy?

Tiểu Phi Thố không tiện nói tới chuyện đã quen biết với Phương Tiểu Nga, chàng giận dữ quát lớn:

- Thì ra lão vẫn giam giữ Phương cô nương, lão không sợ Phương minh chủ bắ m vằm ra ư?

Bạch Phát Hỏa Thần vểnh râu lên nói rất kiêu ngạo:

- Ta đây há có sợ gì Phương Ngọc Diễm, bắt giữ ái nữ của hần chủ ý đừng để hần làm to chuyện Tư Mã Công và Hàn Thương tiêu cục mà thôi. Tiếc rằng Phương Ngọc Diễm già đầu mà ngu ngốc không thể tả được, hần ngoan cố giữ hoài thái độ chính nhân quân tử, minh chủ võ lâm khiến cho ta dở khóc dở cười tha không xong, giết không được cả tháng nay rồi đó!

Tiểu Phi Thố bối rối vô cùng, chàng suy nghĩ một hồi mới tìm ra lời để phủ dụ Bạch Phát hỏa thần:

- Trước kia thì như vậy thật nhưng hiện nay ta và Viện Viên đã biết rõ ngọn ngành, tự đứng ra báo cừu thì bức bách Phương minh chủ làm chi nữa, lão thả ra còn chút tình cảm hơn!

Bạch Phát hỏa thần cười lớn rồi mới nói:

- Ta chẳng cần tình cảm, mạng sống quan trọng hơn nhiều chứ.

Tiểu Phi Thố xoay chuyển ý nghĩ mau lẹ, báo thù là việc quan trọng nhưng sớm muộn một chút cũng chẳng sao, còn tính mạng của Phương Tiểu Nga ở trong tay Bạch Phát hỏa thần ngày nào thì nguy hiểm ngày ấy. Do đó chàng vội lên tiếng:

- Lão thả Phương cô nương ra đi, ta quyết không làm khó dễ gì lão hôm nay nữa đâu!

Bạch Phát hỏa thần cười nhạt nói móc luôn:

- Ngày khác thì chẳng những khó dễ mà còn đánh chết tươi lão già này chứ gì? Bạch Phát hỏa thần này đâu có ngu dại đến thế, đã nắm được bấu vật trong tay thì phải lợi dụng tới tận cùng mới thoả mãn chứ.

Tiểu Phi Thố sầm mặt, trầm giọng hỏi gần:

- Lão có ý gì thì nói thẳng ra đi.

Bạch Phát hỏa thần thôi không cười nữa, lão ta đảo đi đảo lại đôi mắt gian xảo rồi mới nói:

- Giai nhân đổi lấy “Thanh hoa bí lục” được không?

Tiểu Phi Thố thất sắc, không ngờ Bạch Phát hỏa thần tham lam tới mức độ như vậy, chàng không dám phản ứng mạnh chỉ lắc đầu nói thật minh bạch:

- Lão đừng mơ ngủ, không đời nào ta lại trao bí lục tuyệt thế này cho loại tà ma ngoại đạo làm công cụ giết chóc, tung hoành võ lâm giang hồ đâu.

Bạch Phát hỏa thần làm như chẳng nghe thấy lão đều giọng nói, âm thanh đầy rẫy sát khí:

- Ba ngày nữa giờ Hợi người mang “Thanh hoa bí lục” đến miếu Ngũ hành phía nam thành Thụ Hàng, nếu không có bí lục thì cứ mang sẵn quan tài theo mà chôn cất ái nữ của Phương Ngọc Diễm!

Đến mức độ này Tiểu Phi Thố không còn nhân nhượng được nữa, chàng quát lớn gần như gầm thét:

- Lão già lão lếu thực!

Tiểu Phi Thố không dùng chưởng lực vì sợ chạm phải Phương Tiểu Nga, cho nên giờ luôn Vô tiềm đại cầm nã và Phục lạc túy tiên chỉ pháp ra tấn công Bạch Phát hỏa thần liền. Thân pháp của Tiểu Phi Thố từ khi có “Thông huyền như lai thần công” thì tăng tiến gấp đôi khi trước, nhảy nhót cực mau lẹ vừa ra chiêu vừa quát tháo vì quá tức tức giận. Tha hồ cho Tiểu Phi Thố làm gì thì làm, Bạch Phát hỏa thần cứ nghiêm trọng thủ thế, lão ta

tuyệt phương hướng của chàng mà đưa người Phương Tiểu Nga ra đón đỡ. Chúng ta nên biết dù Tiểu Phi Thố có mau lẹ hơn Bạch Phát hoa thần gấp mười lần thì cũng không sao xoay trở nhanh chóng bằng người đứng giữa trung tâm, ví như Tiểu Phi Thố là cái vòng tròn phía ngoài, vòng tròn càng rộng càng hết nhiều hơi sức và thời gian hơn.

Bạch Phát hỏa thần cười nhạt vừa chống đỡ vừa nói:

- Thử thách thế là đủ, tiểu tử không dừng tay thì ta sẽ đánh chết vị cô nương này ngay, sau đó muốn ra sao thì ra, hà..., cái đó gọi là ngọc đá đều tan, uống phí lắm đấy.

Bạch Phát hỏa thần vốn tính thiện ác bất thường, cùng đường có khi lão dám làm như thế thật do đó Tiểu Phi Thố bất đắc dĩ phải dừng tay lại. Hai mắt đỏ ngầu vì tức giận, Tiểu Phi Thố trợn trừng nhìn Bạch Phát hỏa thần như muốn ăn tươi nuốt sống lão mới thật là hả dạ. Bạch Phát hỏa thần vẫn núp sau người Phương Tiểu Nga, lão chỉ thò nửa mặt trắng hếu qua vai của nàng và gằn giọng nói khàn khàn:

- Tiểu tử suy nghĩ và cân nhắc lợi hại rồi quyết định đi.

Tiểu Phi Thố cực kỳ bối rối, chàng xoay chuyển hàng trăm tư tưởng khác nhau mà chẳng có phương pháp nào vẹn toàn được cả. Sau cùng Tiểu Phi Thố tự nghĩ: “Ngoài các khẩu quyết ra, “Thanh hoa bí lục” còn phải có cơ duyên may mắn thì may ra mới thành công được chỉ bằng ta cứ giao bừa cho lão ác tặc này đi, trong thời gian lão đang nghiên cứu thì ta sẽ hết sức tìm cách trừ diệt là ổn thỏa nhất”. Vì nghĩ như vậy, Tiểu Phi Thố trầm giọng trả lời:

- Thôi được, ba ngày nữa ở miếu Ngũ Hành ta sẽ giao bản viết “□Thanh hoa bí lục” cho lão.

Đột nhiên, ngay lúc đó Chiêu Dương đại tỷ bước tới, cô nương này chỉ mặt Bạch Phát Hỏa Thần thần mắng chửi:

- Việc mua bán ép uống của lão già xong rồi, bây giờ tới phiên ngươi trả món nợ đánh bị thương hai muội muội của ta cái đã!

Tiểu Phi Thố toan mở lời ngăn can vì sợ sự giao tranh sẽ ảnh hưởng tới Phương Tiểu Nga nhưng Chiêu Dương đại tỷ liếc mắt nhìn chàng nháy nháy mấy cái có lẽ đã có kế sách gì đó.

Tiểu Phi Thố vờ thở dài lùi lại phía sau, hai tay chấp ngay sau đít ra vẻ đứng xem ngoại cuộc, thật sự nhãn quang của chàng vẫn chăm chú từng ly từng tý một, hề có cơ hội là xông liều vào liền. Bạch Phát hỏa thần ngăn người ra mắt một lúc, lão ta sầm mặt trả lời Chiêu Dương đại tỷ cô nương:

- Cũng tại các ngươi hiếu sự và tò mò, bây giờ còn trách móc ta cái gì nữa?

Chiêu Dương đại tỷ phát tay ra hiệu cho các tỷ muội lập thành thế bao vây Bạch Phát hoả thần vào giữa, nàng bấu môi nói:

- Sao lại hiếu sự, lão thâm ác đi bắt nữ nhân toan tính làm chuyện bậy bạ mà không chịu giữ gìn kín đáo, tất nhiên bọn ta phải tò mò xem thử chứ, Ai bảo lão có tật giật mình chưa gì đã ra tay đánh người trước mới gây ra chuyện xung đột đấy chứ!

Bạch Phát hoả thần thấy cãi nhau với bọn nữ nhân lắm mồm lắm miệng này dễ bị đuối lý cho nên sầm mặt quát lớn:

- Bạch Phát hoả thần này danh tiếng giang hồ võ lâm mấy chục năm nay, chẳng thêm cái vớ với bọn nữ nhân miệng còn hôi sữa làm ch, ta nhường nhịn bọn người một lần đó.

Nói xong Bạch Phát Hoả Thần nắm người Phương Tiểu Nga làm mộc nhằm hướng Nam toan chạy đi thì Chiêu Dương đại tỷ đã kịp thời quát lớn:

- Bát quái ma trận phát động đi.

Trước kia Âm Sơn đông chủa rất chú trọng việc bắt buộc thuộc hạ huyền luyện thân pháp “Đầu sát quỷ ảnh” và “Bát quái ma trận” do đó Chiêu Dương đại tỷ vừa hô một tiếng là thế trận phát động liền. Chỉ trong giây phút hoàn toàn hai mươi tám cô nương Chiêu Dương mỹ nữ đã biến thành những cái bóng mờ ảo, nhảy múa khi đông khi tây như ma trời vậy.

Chính Tiểu Phi Thố đứng ngoài cũng không sao nhìn ra trận thế này biến đổi ra sao, chỉ lơ mơ nhận biết là nó kết hợp giữa thân pháp “Đầu sát quỷ ảnh” với các phương vị Bát quái, từ tám phương vị giao chuyển thành sáu mươi tám bộ vị cực kỳ phức tạp.

Bạch Phát hoả thần rung động cả người, lão ta hoa mắt tối mũi lại chẳng có thể nào phân biệt sinh môn hay tử môn ở đâu cả, định phải dùng Phương Tiểu Nga che đậy, xoay vòng theo tốc độ di chuyển của các Chiêu Dương mỹ nữ. Được chừng nửa khắc Bạch Phát hoả thần chợt thấy hơi thở không còn thông suốt thì kinh hãi tự nghĩ “Đây là hậu quả của nội thương lúc nãy chưa kịp phục hồi hoàn toàn, tình trạng này duy trì chừng một khắc nữa thì ta nguy mất”.

Bạch Phát hoả thần liền quát lớn một tiếng “Di” rồi dùng thân hình Phương Tiểu Nga xoay tít chung quanh người mình xông bừa ra. Lão ta y y vào chiếc mộc sống này nên không cần để ý đến trận pháp biến đổi ra sao, ngờ đâu sự việc hoàn toàn ngoài dự tính của lão. Bạch Phát hoả thần xông ra mà chẳng gặp trở ngại gì, chỉ thấy bóng dáng đối phương dạt ra hai bên, mờ mờ ảo ảo đang thâm mừng trong bụng đột nhiên huyết Tiểu Hải và Thiên Tĩnh nhói lên một cái, cánh tay phải nắm Phương Tiểu Nga tê tái liền tức khắc. Bạch Phát hoả thần kêu “Ồi chà!” chưa kịp phản ứng gì thì đã thấy mấy luồng chỉ phong

đè ép uy hiếp hai huyết Đại trùng và Thiện Trụ ở sau lưng khiến lão ta kinh hoàng vừa chúi người về phía trước vừa cố gắng quai tay đưa người Phương Tiểu Nga ra phía sau đón đỡ.

Cánh tay đã tê tái thì hoạt động theo ý muốn của lão ta sao được nữa, thân hình Phương Tiểu Nga chỉ nhích động một chút đã rơi khỏi tay của lão liền, đồng thời cùng một lúc với hai lực chỉ phong đập vào lưng đẩy bắn lão đi mấy bước. May mà Bạch Phát hỏa thần võ công cao siêu đã kịp ngã người về phía trước nếu không chắc chắn chỉ phong trúng vào huyết đạo này rồi. Tiểu Phi Thố thấy thân hình Phương Tiểu Nga cứng đờ đang sắp ngã xuống thì mừng rỡ kêu lên:

- Dỡ nàng mau, các muội muội đỡ nàng mau đi!

Chẳng cần Tiểu Phi Thố phải kêu gọi, một cô nương Chiêu Dương mỹ nữ có bộ vị gần đó đã đưa tay ra định đón đỡ thân hình của Phương Tiểu Nga ngay, đột nhiên hiện trường nhoáng lên một ánh vàng mờ ảo, thân hình Phương Tiểu Nga như có cánh bay chênh chếch lên một ngọn núi cao tàn lá rất rậm rạp. Diễn biến cực kỳ bất ngờ khiến cho mấy cô nương Chiêu Dương mỹ nữ kinh nghiệm phản ứng không nhạy bén cứ đứng đờ người ra nhìn theo mà thôi. Tiểu Phi Thố nhãn quang rất tinh tường nhận ra ngay đó là một sợi dây vàng chỉ to bằng chiếc đũa và được một nhân vật có công lực cực kỳ siêu phàm sử dụng, điều khiển nó cuốn lấy người Phương Tiểu Nga rồi kéo lên. Chàng kinh hoảng nhảy vọt tới, tay phải vươn dài ra chụp vào chân Phương Tiểu Nga nhưng đã bị chậm mất một chút, chỉ nắm được chiếc giày của nàng mà thôi.

Tiểu Phi Thố chẳng cần chờ hết đà, chàng đứng ở trên không lộn người một cái thân hình bay chéo lên tàn cây đuối theo thân hình Phương Tiểu Nga liền. Mọi người chỉ nghe “bùng” một tiếng trầm động, người của Tiểu Phi Thố lập tức bay ngược về sau như chim trong cơn gió bạt vậy. Tàn cây lay động rất nhẹ, từ trong đó vọt ra một nhân vật tay cắp Phương Tiểu Nga bên nách mà tốc độ nhanh chóng không thể tưởng tượng ra được! Nhân vật này chỉ trong phút chốc đã đi khá xa, âm thanh của hắn còn vang vọng lại hiện trường:

- Gởi lời chào cổ nhân Bạch Phát hỏa thần.

Thật ra với công lực hiện tại của Tiểu Phi Thố chưa chắc nhân vật bí mật này đã có thể chống chọi được mười chiêu nhưng lúc ấy hắn đã dự bị sẵn sàng trong khi Tiểu Phi Thố hoàn toàn không có phòng bị, thân hình lại đang lơ lửng trên không cho nên mới đành chịu thất bại như thế. Đến khi Tiểu Phi Thố lộn người giảm đà lại được thì nhân vật này đã chạy xa mất rồi, chàng vẫn còn cầm chiếc giày vải trong tay quát hỏi Bạch Phát Hỏa Thần:

- Nhân vật hèn mạt đó là ai mà lại chào hỏi lão vậy?

Bạch Phát Hoả Thần còn đang đau nhức sau lưng vì bị hai luồng chỉ phong đánh trúng, lão ta nhăn nhó trả lời:

- Đồng Tử chân nhân đây, người người đuổi theo mau lên.

Tiểu Phi Thố đã dậm bước, chợt chàng sững sốt quay lại hỏi:

- Phải đuổi theo ngay ư?

Bạch Phát Hoả Thần đảo lộn đôi mắt rất gian xảo, nói nhanh:

- Phải, phải tên đó đại thâm tặc cực kỳ, người không đuổi theo kịp thì giai nhân hồng bét cuộc đời liền.

Tiểu Phi Thố giật mình hoảng sợ vô cùng, chàng chẳng con lòng dạ đâu hỏi han hay dặn dò gì các Chiêu Dương mỹ nữ nữa, cấp tốc đề khí vọt người đi liền. Tiểu Phi Thố vận dụng tối đa chân khí “Thông huyền như lai thần công” nên thân hình biến thành một luồng khói xám mờ ảo nhanh như sao xẹt vậy, thoáng mắt đã chẳng còn thấy tung tích đâu nữa. Bạch Phát hỏa thần lúc đó mới cười hì hì nói nhỏ trong miệng:

- Tiểu tử này hiếu sắc thật đã có mấy chục tiểu giai nhân bên mình mà vẫn còn mắc hờn của ta.

Các cô nương Chiêu Dương mỹ nữ chưa được Tiểu Phi Thố dặn dò gì cứ đứng ngăn người ra nhìn Bạch Phát hỏa thần từ từ cất bước bỏ đi, Chiêu Dương đại tỷ có đầu óc hơn một chút mà suy nghĩ hoài chẳng hiểu Bạch Phát hỏa thần làm bằm như vậy là có nghĩa lý gì, ngăn chặn lão ta chưa chắc đã được nên đành trơ mắt đứng nhìn Bạch Phát hỏa thần đã đi xa mà mấy cô nương này vẫn còn ngơ ngẩn như người mất hết hồn vía.

Vietkiem.com